

Arrest

nr. 190 610 van 10 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Nyalam (Chin: Nielamu), prefectuur Shigatse (Chin: Xigaze), prefectuur Shigatse in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China.

U leende een video van de dalai lama uit aan een non van het Leshin-klooster. Zij vertoonde de video in haar klooster. De autoriteiten van de xiang kwamen dit te weten en pakten u op voor ondervraging. Na een uur lieten ze u gaan omdat de klerk niet aanwezig was, lieten ze u na een uur gaan. U moest zich opnieuw aanbieden als de klerk terug was.

U vreesde dat u vijf jaar gevangenisstraf zou krijgen en besloot Tibet te ontvluchten.

Op 12 juni 2015 nam een kennis van uw moeder u te voet mee naar Labchi, een plaats in een u onbekend land, waar jullie na twee dagen aankwamen. U verbleef er twee maanden in het lokale klooster.

Daarna namen de kok en de houthakker van het klooster u te voet mee naar Kathamandu in Nepal. Jullie stapten dertien en een halve dag en voor de stad namen jullie een voertuig voor een halve dag.

U verbleef een beetje meer dan een maand in Kathmandu. Omwille van de toenmalige aardbeving verbleef u bij familie in een tent nabij het klooster Pakpa Shingo.

S. en T. regelden ondertussen uw reis naar België.

Op 14 oktober 2015 verliet u Nepal. U vloog naar Bangkok in Thailand. U verbleef een beetje meer dan een maand in een hotel in Bangkok. Van Thailand vloog u naar Pukhet. U verbleef er twee nachten. Dan vloog u naar Istanbul in Turkije. U gebruikte van Nepal tot Turkije een vals Nepalees paspoort. In Istanbul verbleef u zes dagen in een hotel.

Dan nam u het vliegtuig naar Oostenrijk waar u drie à vier dagen verbleef. Vervolgens vloog u naar Frankrijk waar u vijftien dagen in een hotel verbleef. Vervolgens nam u de trein naar België. U maakte van Turkije tot België gebruik van een vals Taiwanees paspoort. Op 6 januari 2016 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een Taiwaneer paspoort neer, enkele foto's, een postpak, een kopie van uw "hukou"-pagina (gezinsregistratie), medische documenten en de Wikipediapagina over uw medische aandoening. U voegde daar later nog een foto (origineel) en een attest van het Bureau du Tibet (origineel) aan toe.

B. Motivering

Na het gehoor voor het CGVS stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Over de door u aangehaalde medische problemen merk ik op dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u tot 12 juni 2015 in Nyalam, TAR, VRC verbleef en dit om onderstaande redenen.

en eerste legt u geen enkel document neer dat uw aanwezigheid in Tibet tot in 2015 kan staven. U legt wel een kopie van uw "hukou" (gezinsregistratie) neer. Kopieën hebben echter geen bewijswaarde. Ze kunnen immers met knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst. U legde trouwens ook geen enkel document neer dat zou staven dat u een Tibetaanse vluchteling was in Nepal, noch enig document dat kan staven dat u aldaar hebt verbleven.

Ten tweede gevraagd naar **de originelen van uw "hukou" of gelijkwaardige documenten** in verband met uw "hukou" **probeerde u alle mogelijkheden die het CGVS u aangaf om deze te verkrijgen systematisch te ontwijken** (CGVS pp. 2-4). Zo verklaarde u dat u uw familie de originele "hukou" niet kon opsturen omdat het gezin slechts één boekje heeft en dat ze het niet kon zenden via het postkantoor. Op zich zijn deze antwoorden onsamenhangend want enerzijds zou de familie de "hukou" niet kunnen zenden omdat de familie slechts één "hukou" heeft en anderzijds zouden ze toch geprobeerd hebben het op te sturen via het postkantoor maar lukte dat niet (CGVS VB2 p. 2).

Gevraagd of het niet mogelijk was u de "hukou" **via Nepal te laten bezorgen omdat u een familielid hebt in Nepal**, antwoordde u dat u geen familie hebt in Nepal (CGVS VB2 p. 2). U hebt nochtans meermaals aangegeven dat u een familielid of verwant in Nepal hebt waar u bovendien in Nepal bij zou hebben verbleven of in elk geval kennissen via uw moeder (DVZ verklaring punt 31, CGVS VB1 p. 7, VB2 pp. 8, 11).

Dan werd u gevraagd naar een **notarieel gecertificeerde kopie ("gongzhengshu") van de "hukou."** U gaf niet te kennen dat u daarvoor stappen zou ondernemen en tot op heden heb ik uw "hukou" in deze versie niet ontvangen (CGVS VB2 p. 2). Er werd u tevens de mogelijkheid geboden **een officiële kopie ("huji zhengmingshu") te bezorgen**. U antwoordde daarop dat uw familie niet naar de politie kon gaan omdat de politie bij u thuis kwam omwille van uw problemen (CGVS VB2 pp. 2-3). Gezien uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat uw recente aanwezigheid in Tibet ongeloofwaardig is, zijn ook uw problemen in Tibet ongeloofwaardig. Ze zijn immers onlosmakelijk verbonden met uw recent verblijf in Tibet. Dat uw familie geen officiële kopie van uw "hukou" kan krijgen omwille van uw problemen met de politie beschouw ik dan ook als een stereotiep en ontwijkend antwoord op de vraag naar dit document.

Uiteindelijk verklaarde u dat uw **"hukou" is geannuleerd** (CGVS pp. 2-3). Niet enkel maakt de vaststelling dat u dat niet direct aangaf maar pas na de andere ontwijkende verklaringen deze bewering onaannemelijk ook uw beschrijving van hoe dit dan is gebeurd, stemt echter niet overeen met de

informatie toegevoegd aan het administratief dossier daarover. U verklaarde dat u van uw moeder telefonisch vernam dat uw "hukou"-pagina werd opgeplooid en toe gekleefd. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier gebeurt de annulering van de hukou echter op een heel andere en heel specifieke manier.

Uit bovenstaande vaststellingen kan ik redelijkerwijs besluiten dat u er alles aan doet om dit document in gelijk welke vorm dan ook niet te moeten neerleggen.

Ten derde legt u ook uw identiteitskaart nu niet neer. Dat u uw identiteitskaart in Bangkok, Thailand, aan de smokkelaar moest afgeven is een stereotiep en tevens ontwijkend antwoord. Bovendien houdt uw verklaring hierover weinig steek. U verklaarde dat u van hem niets mocht bijhebben uit Tibet omdat u met andere documenten moest reizen (CGVS VB2 p. 3). Het is dan echter hoogst bevreemdend dat de smokkelaar pas in Thailand uw identiteitskaart zou hebben afgenomen. U reisde immers vanaf Nepal met andere documenten dan de uwe (CGVS VB2 p. 12). Gezien uw uitleg waarom u uw identiteitskaart moest afgeven, ligt het dan ook voor de hand dat u uw identiteitskaart al in Nepal aan de smokkelaar zou hebben moeten geven. Ik kan dan ook redelijkerwijs aannemen dat u niet over een Chinese identiteitskaart beschikt.

Ten vierde kan u ook geen enkel begin van bewijs neerleggen van uw ziekenhuisopname in Lhasa in 2013. Nochtans verbleef u toen iets meer dan een maand in een ziekenhuis in Lhasa voor een operatie. Ik kan dan ook redelijkerwijs van u verwachten dat u daar documenten kan van neerleggen. Ook de vraag daarnaar probeerde u te ontwijken. Eerst verklaarde u dat u documenten kreeg toen u in het ziekenhuis lag maar dat u deze moest teruggeven na uw ontslag uit het ziekenhuis. Vervolgens gevraagd om via uw familie alsnog het ziekenhuis te contacteren om bewijzen van uw verblijf in dat ziekenhuis te verkrijgen, antwoordde u met een opeenstapeling van ontwijkingen door de stellen dat het twee jaar geleden is, dat u niet weet of het mogelijk is naar Lhasa te gaan, dat uw oom van het platteland is, dat uw familie de taal niet spreekt en altijd bezig is op de velden en met de dieren (CGVS VB1 p. 3, CGVS VB2 p. 4).

Uw talrijke ontwijkende en stereotiepe verklaringen over het ontbreken van documenten die uw verblijf in Tibet, VRC, de laatste jaren zouden kunnen staven, vormen op zich al een ernstige aanwijzing dat uw verblijf in Tibet tot in juni 2015 niet aannemelijk is. Ook andere zaken ondersteunen deze vaststelling.

Zo kon u **ten vijfde** amper toelichten hoe u de **aardbeving van 25 april 2015 persoonlijk hebt ervaren**. Uw antwoord beperkte zich tot: "Ik had dat nooit meegemaakt voordien, iedereen riep, huizen kraakten en gevoel was zoiets" (CGVS VB2 p. 5). Volgens uw eigen beschrijvingen van de gevolgen van deze aardbeving en volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ging het nochtans over een zware aardbeving. Ik kan dan ook redelijkerwijs verwachten dat u uw persoonlijke beleving van deze aardbeving en de gevoelens die u daarbij had doorleefder en uitgebreider kan toelichten.

Ten zesde bleek u evenmin op de hoogte van **de zware naschokken die de volgende dagen en enkele weken later, in de maand mei**, plaatsvonden. U was enkel op de hoogte van enkele lichte naschokken die u amper opmerkte of waarbij de deksels op de potten rammelden (CGVS VB2 p. 5). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waren deze naschokken heel wat zwaarder en u zou ze, indien u toen in Nyalam verbleef, veel intenser moeten hebben ondervonden.

Ten zevende kon u amper toelichten hoe de autoriteiten reageerden op deze natuurramp. Uw antwoorden beperkten zich tot: "De volgende dag kwamen mensen van de xiang kijken of er slachtoffers waren, ze vroegen mensen niet in hun huizen te gaan, iedereen moest verantwoordelijkheid nemen voor hun eigen veiligheid. Na twee of drie dagen kwamen ze terug controleren of alles goed ging. Ze zouden proberen tenten te geven aan de mensen". Verder kon u de reactie van de autoriteiten niet toelichten (CGVS VB2 p. 5). Nochtans blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de autoriteiten in de dagen na de eerste aardbeving heel wat mensen en materiaal inzetten.

Het is uit uw summiere beschrijving van uw beleving van deze aardbeving, haar naschokken en de interventie van de overheid dan ook duidelijk dat u die niet persoonlijk hebt meegemaakt. Met het feit dat u over deze zaken in verband met deze aardbeving amper op de hoogte bent, maakt u al evenmin aannemelijk dat u in die periode in Nyalam, TAR in de VRC verbleef.

Ten achtste wordt de onaannemelijkheid van uw verblijf in Tibet tot 12 juni 2016 bevestigd door uw verklaring dat u **de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Kathmandu niet kent en er nog nooit van hebt gehoord** (CGVS VB1 p. 13, VB2 p. 11). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zijn alle Tibetanen die Tibet, VRC, ontvluchten op de hoogte van het bestaan van de "Nelen Khang" en het overgrote deel is er ook geregistreerd. Dat u de "Nelen Khang" niet zou kennen, en er nooit van hebt gehoord terwijl u een kleine twee weken in Kathmandu verbleef, laat me dan ook redelijkerwijs toe te vermoeden dat u een registratie bij de "Nelen Khang" probeert achter te houden ten einde voor de Belgische autoriteiten uw werkelijke vertrekperiode uit Tibet en de plaatsen waar u daarna verbleef en in welke hoedanigheid te verhullen. Dit is des te meer zo aangezien u in Kathmandu was kort na de aardbevingen en er bij familie van u in een tent moest verblijven. Het is dan

ook niet aannemelijk dat niemand u over het bestaan van dit Tibetaanse opvangcentrum zou hebben verteld.

Ten negende kon u geen voorbeelden geven van controle- en veiligheidsmaatregelen die de autoriteiten sinds de onrust van maart 2008 troffen (CGVS VB2 p. 8). Nochtans werden, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, over heel Tibet strikte controle- en veiligheidsmaatregelen doorgevoerd en zijn deze maatregelen de laatste jaren nog strikter geworden.

Ten tiende kon u **geen enkel nieuw tv-programma van de laatste twee jaar** aangeven. U antwoordde op de vraag hiernaar opnieuw ontwijkend: "ik weet het niet de programma's, jongeren van de familie kijken naar wat ze graag zien." U kon ook **slechts één tv-kanaal** opgeven die in Tibet kan worden ontvangen en **geen enkel radiokanaal** (CGVS VB2 p. 9). U wist dat de huidige leider van de VRC Xi Jinping is. Wanneer hij aan de macht kwam kon u echter niet aangeven. Evenmin wist u wie zijn voorganger was. Nochtans was u al volwassen toen Xi Jinping, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, in de periode 2012-2013 werd aangesteld als partijleider en president in de VRC. Ik kan van u dan ook verwachten dat u ongeveer wist wanneer hij de leider van de VRC werd en wie zijn voorganger was. Deze zaken, gezien in de context van bovenstaande en onderstaande vaststellingen laten me redelijkerwijs toe te vermoeden dat u Tibet, VRC, al heel lange tijd hebt verlaten.

Ten elfde was u niet op de hoogte over **de laatste volkstelling** die in heel de VRC doorging en over de manier waarop die verliep (CGVS VB2 p. 7). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier verliep die volkstelling echter op zo'n manier dat u, indien u toen in Nyalam aanwezig was, u daarover toch zeker enigszins op de hoogte zou moeten zijn.

Ten twaalfde zijn ook een heel aantal van uw verklaringen over uw reisweg- en documenten niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u tijdens uw vlucht van Tibet naar Nepal twee maanden in Labchi hebt verbleven. U kon echter niet aangeven in welk land Labchi ligt. Evenmin wist u wat de naam was van dat klooster of van welke strekking van het Tibetaans boeddhisme dit klooster was. Nochtans verbleef u niet enkel twee maanden in dat klooster, u was ook gedurende dertien en een halve dag onderweg naar Kathmandu in Nepal met twee medewerkers van het klooster (CGVS VB2 pp. 10-11).

Ook is het niet aannemelijk dat u meer dan een maand in een hotel in Bangkok, Thailand hebt verbleven en de naam van het hotel niet kent. En ondanks dat u in Bangkok zelf moest betalen om nieuwe kleren en een koffer te kopen en om naar de kapper te gaan vooraleer u uw reis verderzette, wist u de naam van de Thaise munteenheid niet en kon u niet aangeven wat de wisselkoers was tussen de Thaise munteenheid en de Chinese (CGVS VB2 p. 13). Ook de naam van het hotel waar u in Istanbul, Turkije, zes dagen zou hebben verbleven, kon u niet geven. Hetzelfde geldt voor het hotel waar u in Frankrijk gedurende vijftien dagen verbleef. Evenmin wist u de naam van de plaats in waar u in Frankrijk verbleef (CGVS VB2 p. 14). Verder merk ik over uw reis op dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ punt 31) niet kon aangeven waar u twee nachten verbleef nadat u Bangkok verliet en voor het CGVS (VB2 p. 13) verklaarde dat het in Pukhet (Thailand) was. Uw verklaring hiervoor dat u het later vernam van een reisgenote houdt geen steek omdat u met haar pas vanaf Turkije samen reisde. Bij de DVZ (punt 31) wist u evenmin waar u in Turkije verbleef terwijl u voor het CGVS (VB2 p. 13) verklaarde dat het in Istanbul was. U verklaarde dat u dat wel had gezegd bij de DVZ. Ik wijs er echter op dat u uw verklaringen werd voorgelezen en dat u ze ter goedkeuring ondertekende (DVZ p. 12).

Hieruit mag duidelijk blijken dat u geen zicht geeft op uw werkelijke reisweg.

Over uw reisdocumenten stel ik vast dat u amper op de hoogte was van de gegevens er in. Zo wist u niet wat de geboorteplaats- en datum waren vermeld in het Nepalese paspoort waarmee u van Nepal tot in Turkije reisde. Hetzelfde geldt voor het Taiwanese paspoort waarmee u van Turkije naar België reisde (CGVS VB 2 p. 12). Het is niet aannemelijk dat de smokkelaar u over deze gegevens niet op de hoogte zou hebben gebracht. Op deze manier stelde hij u en zichzelf immers bloot aan een verhoogd risico op ontdekking en arrestatie terwijl het geslaagd overbrengen van personen van het ene land naar andere landen de corebusiness van een mensensmokkelaar is.

Tevens merk ik op dat u amper documenten kan neerleggen die uw reisweg staven. U gaf daarvoor ook stereotiepe en ontwijkende verklaringen. Uw vliegtuigtickets zou de smokkelaar in het toilet hebben gegooid en andere zou u "gewoon" niet bij hebben gehouden. De instapkaarten zou de Chinese smokkelaar in de vliegtuigen hebben afgenomen. Wat er met uw bagagelabels gebeurde, herinnerde u zich niet en u dan dacht dat u ze weggooide. Uw treinticket van Frankrijk naar België zou de smokkelaar hebben afgenomen. In dit opzicht is het dan ook hoogst bevreemdend te noemen dat u het Taiwanese paspoort waarmee u van Turkije naar Europa reisde kan neerleggen. Gevraagd hoe dit kwam, verklaarde u dat jullie moesten rennen om de trein te halen. Echter gevraagd of de smokkelaar jullie vergezelde op de trein antwoordde u bevestigend. Bovendien verklaarde u wel dat hij uw treinticket afnam (CGVS VB2 p. 15). Ik zie dan ook niet in hoe het feit dat jullie moesten rennen om de trein te halen een verklaring kan zijn voor het feit dat u wel nog over het Taiwanese paspoort beschikt terwijl de smokkelaar zo goed als alle andere documenten afnam.

Dit alles laat me toe redelijkerwijs te vermoeden dat u minstens een deel van de reis met uw persoonlijke, legale documenten hebt afgelegd en dat u deze documenten achterhoudt teneinde voor de Belgische autoriteiten uw werkelijk identiteit, land van vertrek, reisweg- en data te verhullen en om te verhullen waar u hebt verbleven sinds u Tibet hebt verlaten en wanneer, hoelang en in welke hoedanigheid u daar hebt verbleven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat me dan ook toe redelijkerwijs te vermoeden dat u Tibet eerder hebt verlaten dan u aangeeft en dat u voor uw komst naar België niet enkel in Nepal maar ook nog in één of meerdere andere landen hebt verbleven waar u eventueel een statuut en reisdocumenten hebt verworven. Ik verwijs hierbij naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat Tibetanen die de VRC ontvluchten heel vaak naar India trekken waar ze een verblijfstatuut kunnen verkrijgen en een internationaal reisdocument in de vorm van een "Identity Certificate."

U werd verscheidene keren op de onaannemelijkheid van uw recent vertrek gewezen en kreeg telkens de kans alsnog een zicht te geven op de werkelijke situatie. U bleef echter volharden in uw onaannemelijke verklaringen (CGVS VB1 p.12 VB2 pp. 9-11).

Ten dertiende stel ik vast dat u drie à vier dagen in Oostenrijk verbleef en dat u vijftien dagen in Frankrijk verbleef. In geen van beide landen hebt u asiel aangevraagd (CGVS VB2 p. 14). Dit wijst er op dat uw nood aan internationale bescherming niet dermate hoog was dat ook dit een indicatie kan zijn dat u voldoende lang in een derde land hebt verbleven dat u er een statuut kon verwerven.

In elk geval heeft u geen zicht op wanneer u juist Tibet hebt verlaten, waar u daarna hebt verbleven en in welke hoedanigheid. Van een asielzoekster die naar België komt op zoek naar internationale bescherming kan ik echter redelijkerwijs verwachten dat ze van bij de aanvang van haar asielprocedure een zo volledig mogelijk zicht heeft op haar asielmotieven, periode van vertrek uit haar land van herkomst en de plaats(en) waar ze voordien heeft verbleven en in welke hoedanigheid ze daar verbleef. Dat u dat niet doet getuigt van een verregaande gebrek aan medewerking.

De documenten die u neerlegde kunnen mijn appreciatie van uw asielrelaas niet in de positieve zin ombuigen. Over de kopie van uw "hukou" en het Taiwanese paspoort sprak ik me bovenstaand al uit. Bovendien toont dit Taiwanese paspoort uw verblijf int Tibet, VRC, tot in juni 2015 niet aan. Over de foto's die u neerlegde merk ik op dat het niet duidelijk is waar en wanneer ze zijn getrokken en dat u op de meeste niet herkenbaar bent. Over het postpak merk ik op dat het louter aantoonde dat u post ontvangt uit de VRC. Voor de medische documenten verwijs ik naar mijn opmerking bovenaan deze motivering. Wat betreft het attest van het Bureau du Tibet dat weergeeft dat contact met Tibet moeilijk verloopt, merkt het CGVS op dat dit attest nergens weergeeft van waar u afkomstig bent en wanneer u Tibet verliet. Daarnaast verwijst het attest ook naar moeilijkheden voor Tibetanen die in India waren, hetgeen het CGVS verder doet vermoeden dat u ook in India zou zijn geweest.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoeker "Cedoca, COI Focus China, Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland, 18 juni 2014", "US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013", "Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010", "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013", "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013", "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013", "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011", "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013", "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013", "Verklaring van 'Bureau de Tibet', 23 januari 2017" en "Kopie van attest van lokale overheid Yalai gemeente, Nielamu district, met vrije vertaling".

Per schrijven van 2 mei 2017 laat verzoekster "Originele Hukou met vertaling door beëdigd vertaler", "Envelop + postkaarten waarmee dit werd opgestuurd" en "Origineel attest van volksregering van het district Nyalam, gemeente Yalai, met vertaling door beëdigde vertaler" toekomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 februari 2017 in een eerste middel een schending aan *“van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (medewerkingsplicht); Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoekster voert aan dat zij *“hemel en aarde bewogen (heeft)”* om bewijzen te bekomen, dat zij haar identiteitskaart aan de smokkelaar heeft gegeven, dat zij het Bureau de Tibet gecontacteerd heeft en dat zij probeert de Hukou te bekomen. Zij voegt bij haar verzoekschrift *“een attest waaruit volgt dat zij in 2015 van de hukou werd geschrapt en waarin eveneens bevestigd wordt dat zij in 2015 het land verlaten heeft”* van *“de lokale afdeling van de communistische partij (Yalai, district Nyalam)”*. Zij stelt dat zij heeft geprobeerd om documenten uit het ziekenhuis te verkrijgen om zo haar verblijf tot 2015 in Tibet te bewijzen, maar *“de dokters die haar destijds verzorgden zijn nu evenwel weg”*.

Aangaande haar vage verklaringen en onwetendheden merkt verzoekster op dat zij *“haar hele leven als landbouwer/herder”* heeft gewerkt, dat zij *“zelfs naar Tibetaanse normen leefde zij bijzonder afgesloten”*, dat zij *“nauwelijks tv –of radio volgde in haar thuisland”*, dat haar vlucht en ervaringen *“bevreemdend”* waren en dat zij hierbij *“leunde op de smokkelaars, personen in haar omgeving”*. Zij meent dat zij *“simpelweg niet altijd in staat is om zichzelf op een erg zelfzekere manier uit te drukken, wat net overeenstemt met een persoon die rechtstreeks uit de semi-feodale, achtergestelde Tibetaanse samenleving afkomstig is”*.

Verzoekster voert aan dat niet ontkend wordt *“dat verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een wezenlijk gevaar op vervolging loopt”*, waarvoor zij verwijst naar het *“uitwijzingsverbod”* in de bestreden beslissing en naar *“Cedoca, COI Focus China, Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland, 18 juni 2014”*, waaruit volgens haar blijkt *“dat Tibetanen die terugkeren uit het buitenland op een stelselmatige manier worden opgepakt en mishandeld”*.

Zij wijst op de artikelen 48/6 en 48/7 en meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan *“van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoekster meent dat zij voldoet aan de criteria van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Zij citeert uit *“‘Algemeen ambtsbericht China’, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Afdeling Asiel, Hervestiging en Terugkeer, dd. juni 2010”* en besluit dat zij in China tot een sociale groep behoort die gediscrimineerd wordt en geen afdoende bescherming krijgt gezien zij *“vreest onderdrukt te zullen worden door de Chinese autoriteiten”*.

2.3. In een derde middel voert zij een schending aan *“van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.”*.

Verzoekster benadrukt dat niet betwist wordt dat zij Tibetaans is, noch dat er een gegronde vrees bestaat voor Tibetanen ten aanzien van China. Zij citeert dienaangaande uit *“US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013”, “Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010”, ““Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People’s Republic of China’s second Universal Periodic Review”, Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013”, ““They Say We Should be Grateful” Mass Relhousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China”, Human Rights Watch, juni 2013”, ““2012 International Religious Freedom Report – Tibet”, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013”, ““China: country of origin information (COI) Report”, UK Home Office, 24 augustus 2011”, ““Wave of arrests contributes to Tibet’s growing isolation”, Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013” en ““More Attention to Tibet Needed”, Asian Fortune, 6 mei 2013”*.

2.4. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing “te vernietigen en te hervormen” en haar als vluchteling te erkennen, “minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing “te vernietigen en te hervormen” en haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.6. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Tibet omwille van problemen met de xiang. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters verklaringen over haar recente verblijfplaats(en).

2.7. Indien verzoekster meent om politieke redenen te moeten vertrekken uit Tibet, dan houdt dit in dat ze deze belangrijke beslissing in overleg en na beraad heeft genomen. Bovendien is het dan ook redelijk te verwachten dat verzoekster minimaal geïnformeerd is over de politieke situatie die aan de basis ligt van haar vertrek. Verzoekster is echter onbekend met de algemene maatregelen die de bewoners van haar regio ondervonden. Zo weet verzoekster niet of landbouwers taksen moeten betalen, kon verzoekster geen voorbeelden geven van controle- en veiligheidsmaatregelen die de autoriteiten sinds de onrust van maart 2008 troffen (gehoor 11 januari 2017, p. 8), hoewel uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat over heel Tibet strikte controle- en veiligheidsmaatregelen doorgevoerd werden en deze maatregelen de laatste jaren nog strikter geworden zijn. Dergelijke maatregelen moeten voor veehouders die met hun dieren moeten stappen naar graasplaatsen niet onbekend zijn. Bijkomend merkt de Raad nog op dat verzoekster als dochter van veeboeren niet weet wanneer de dri, dzo, yak, hun jongen werpen. Zelfs als beweert verzoekster daarop dat zij als veeboeren enkel mannetjesdieren hebben (CGVS-verhoor p.7) -wat tegen de bedoeling van een veeboerenbedrijf ingaat- dan nog kon verwacht worden dat verzoekster dergelijke kennis heeft, zeker wanneer ze zoals het verzoekschrift stelt, afgezonderd landelijk leefde. Verzoekster bleek evenmin op de hoogte van de laatste volkstelling in 2010 die in heel de VRC doorging, noch over de manier waarop die verliep (gehoor 11 januari 2017, p. 7), hoewel verzoekster toen al 20 jaar oud was. Zij kon ook niet aangeven wanneer de huidige leider

van de VRC, Xi Jinping, aan de macht kwam, noch wie zijn voorganger was, terwijl verzoekster in 2012-2013 reeds 22-23 jaar was. Zij kon geen enkel tv-programma van de laatste twee jaar aangeven, noemde slechts één tv-kanaal dat in Tibet kan worden ontvangen en wist zich geen enkel radiokanaal te herinneren (gehoor 11 januari 2017, p. 9). Verzoekster bleek zelfs niet in staat de benaming(en) van de Tibetaanse munt spontaan te noemen (gehoor 11 januari 2017, p. 3). Een dergelijke lange lijst van essentiële onwetendheden kunnen bezwaarlijk verzoeksters beweringen over haar aanwezigheid in Tibet ondersteunen.

Voorts legde verzoeker vage en weinig doorleefde verklaringen af over de aardbeving van 25 april 2015 (gehoor 11 januari 2017, p. 5), over de zware naschokken die de volgende dagen en in de maand mei plaatsvonden (gehoor 11 januari 2017, p. 5) en over de reactie van de autoriteiten op deze natuurramp. Er kan ook nog worden vastgesteld dat verzoekster niets vertelt over haar familie die, indien ze in Nyalam wonen, in het gebied van de aardbeving wonen dat eveneens zwaar getroffen werd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier inzake de impact van de aardbeving in Tibet). Verzoekster toont dan ook geen band aan met het Tibetaans gebied in China.

2.8. Ook verzoeksters verklaringen over haar reisweg en -documenten ondergraven de waarachtigheid van haar voorgehouden recente verblijfplaatsen. Zo beweerde zij de “Nelen Khang” (“Reception Centre”) in Kathmandu niet te kennen en er zelfs nog nooit van te hebben gehoord (gehoor 20 oktober 2016, p. 13; gehoor 11 januari 2017, p. 11), terwijl verzoekster volgens haar verklaringen een kleine twee weken in Kathmandu verbleef en uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat alle Tibetanen die Tibet, VRC, ontvluchten op de hoogte zijn van het bestaan van de “Nelen Khang” en het overgrote deel er ook geregistreerd is. Verder stelde zij twee maanden in (een klooster in) Labchi te hebben verbleven, maar kon zij niet aangeven in welk land Labchi ligt terwijl niet kan ingezien worden dat verzoekster niet zou weten of ze de grens met China heeft overgestoken. Evenmin kent ze de naam of religieuze strekking van het klooster (gehoor 11 januari 2017, p. 10-11) terwijl ze vertrokken zou zijn uit China omwille van haar contact met een religieuze orde zodat kan aangenomen worden dat ze een navenante interesse heeft in de godsdienst. Verzoekster bleek evenmin op de hoogte van het hotel in Bangkok, Thailand, waar zij meer dan een maand verbleef, van de Thaise munteenheid en wisselkoers, hoewel zij in Bangkok zelf moest betalen om nieuwe kleren en een koffer te kopen en om naar de kapper te gaan (gehoor 11 januari 2017, p. 13). Evenmin kent ze het hotel in Istanbul, Turkije, waar zij zes dagen verbleef, de naam van het hotel in Frankrijk, waar zij twee weken doorbracht, en van de naam van de plaats in Frankrijk, waar zij toen was (gehoor 11 januari 2017, p. 14). Dat verzoekster zaken kan vergeten, of sommige namen niet meer geheel juist herinnert, is mogelijk doch niet dat ze geen enkele nuttige informatie kan geven en zich niets meer kan herinneren. Daarenboven zijn verzoeksters verklaringen over haar reisweg incoherent, daar zij andersluidende verklaringen aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande haar verblijf in Phuket (verklaring DVZ, vraag 31; gehoor 11 januari 2017, p. 13) en in Istanbul (verklaring DVZ, vraag 31; gehoor 11 januari 2017, p. 13). Wat de door haar gebruikte reisdocumenten betreft, merkt de Raad op dat verzoekster niet wist welke geboorteplaats- en datum vermeld werden in het Nepalese paspoort waarmee zij van Nepal tot in Turkije reisde of in het Taiwanese paspoort waarmee zij van Turkije naar België reisde (gehoor 11 januari 2017, p. 12), dat zij nochtans voorlegt. Voor het overige kon zij geen documenten neerleggen die haar reisweg kunnen staven. De Raad benadrukt dienaangaande dat ook de geloofwaardigheid van de reisweg een element is bij de beoordeling van een asielaanvraag. De reisweg is immers een belangrijke indicator van verzoeksters voorbij verblijfplaats en het tijdstip waarop ze vertrokken is. Bovendien hoort een asielzoekster te voldoen aan haar medewerkingsplicht en dus steeds correcte verklaringen en waar mogelijk ook documenten over de door haar afgelegde reisroute af te leggen, minstens duidelijk te verklaren waarom dit onmogelijk zou zijn.

2.9. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster *“haar hele leven als landbouwer/herder”* heeft gewerkt, dat zij *“zelfs naar Tibetaanse normen leefde zij bijzonder afgesloten”*, dat zij *“nauwelijks tv –of radio volgde in haar thuisland”*, dat haar vlucht en ervaringen *“bevreemdend”* waren, dat zij hierbij *“leunde op de smokkelaars, personen in haar omgeving”* en dat zij *“simpelweg niet altijd in staat is om zichzelf op een erg zelfzekere manier uit te drukken, wat net overeenstemt met een persoon die rechtstreeks uit de semi-feodale, achtergestelde Tibetaanse samenleving afkomstig is”*, komt voor als losse beweringen die de talrijke vage verklaringen en onwetendheden niet verschonen. Het is niet ernstig dat verzoekster nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van haar eigen recente onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld. Bovendien stroken verzoeksters beweringen in het verzoekschrift dat zij *“haar hele leven als landbouwer/herder”* heeft gewerkt en dat zij *“zelfs naar Tibetaanse normen leefde zij bijzonder afgesloten”* niet met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waar zij aangaf dat zij sinds 2013 hielp in de winkel van haar oom en zich zodoende dagelijks in het maatschappelijk leven begaf en met verschillende mensen in contact kwam,

waaronder de non waardoor zij uiteindelijk problemen kreeg (*"In 2013 grote operatie gehad en daarom kon ik niet veel werken, mijn oom opende een kleine winkel en liet me daarin werken en hij brengt goederen voor de winkel."*; gehoor 20 oktober 2016, p. 12). Bijgevolg kan van verzoekster - die beweerdelijk *"nauwelijks tv -of radio volgde in haar thuisland"* en *"rechtstreeks uit de semi-feodale, achtergestelde Tibetaanse samenleving afkomstig is"* - redelijkerwijs worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven, zoals natuurrampen, volkstellingen en de gebruikte munt.

2.10. Betreffende de door verzoekster voorgelegde *"Originele Hukou met vertaling door beëdigd vertaler"*, geregistreerd op 19 september 2013, merkt de Raad op dat deze hukou het gezinshoofd, diens twee zonen, diens schoondochter, diens 3 kleinzonen en diens 2 kleindochters (waaronder verzoekster) bevat, maar dat de volgorde van de ingeschreven kleinkinderen weinig logisch is, gelet op hun geboortedata (2 januari 2000, 6 mei 2005, 9 juni 1995, 10 september 1990 en 9 april 1994) en verzoeksters tweede jongere zus ontbreekt. Bovendien zijn telkens afzonderlijke bladzijden gebruikt die dus gemakkelijk kunnen toegevoegd worden. De authenticiteit van deze beweerde *"Originele Hukou"* wordt verder ondermijnd door verzoeksters eigen verklaringen en door het voorgelegde *"Origineel attest van volksregering van het district Nyalam, gemeente Yalai, met vertaling door beëdigde vertaler"*, waarvan bij het verzoekschrift reeds een *"Kopie van attest van lokale overheid Yalai gemeente, Nielamu district, met vrije vertaling"* werd gevoegd. Verzoekster verklaarde immers zelf op het Commissariaat-generaal dat zij in de Hukou *"werd onbestaande gemaakt, het kan niet worden gezien. (...) Mijn pagina werd opgeplooid en toe gekleefd, je kan ze niet meer zien."* (gehoor 11 januari 2017, p. 3), terwijl haar pagina in de voorgelegde *"Originele Hukou"* geenszins geplooid of gekleefd is (of ooit was) en zij evenmin op een andere manier *"geschrapt"* is uit het document, daar zij, samen met de 4 andere kleinkinderen, nog steeds zichtbaar opgenomen is in de hukou. Het *"Origineel attest van volksregering van het district Nyalam, gemeente Yalai"* stelt dan weer dat verzoekster *"is in het jaar 2015 van huis vertrokken"* en vervolgt in strijd met de neergelegde hukou *"Te dien tijde al zijn haar gegevens uit haar hukou (huishoudregistratieboekje) geschrapt."* Het is dus duidelijk dat verzoekster in staat is om documenten op vraag neer te leggen wat niet enkel de waarachtigheid van haar asielaanvraag ondermijnt maar ook van haar profiel van wereldvreemde plattelandsvrouw. Dit blijkt ook uit de *"Verklaring van 'Bureau de Tibet', 23 januari 2017"*, waarin wordt aangegeven dat verzoekster *"could not get attestation on her documents like HUKU, also known as Themtho, and the medical records from Tibet"*, terwijl verzoekster thans wel de *"Originele Hukou"* van haar gezin voorlegt. Dit stuk is dus louter op vraag opgemaakt en niet op basis van onafhankelijke gegevens.

Volledigheidshalve benadrukt de Raad nog dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*. De neergelegde *"Envelop + postkaarten waarmee dit werd opgestuurd"* doen geen afbreuk aan voorgaande opmerkingen aangaande de bewijswaarde van de Hukou die erin verstuurd zou zijn.

2.11. De argumentatie in het verzoekschrift over de situatie voor Tibetanen in China - waarvoor zij verwijst naar *"Cedoca, COI Focus China, Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland, 18 juni 2014"*, *"Algemeen ambtsbericht China, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Afdeling Asiel, Hervestiging en Terugkeer, dd. juni 2010"*, *"US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013"*, *"Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010"*, *"Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review"*, *Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013"*, *"They Say We Should be Grateful" Mass Relocation Programs in Tibetan Areas of China, Human Rights Watch, juni 2013"*, *"2012 International Religious Freedom Report - Tibet, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013"*, *"China: country of origin information (COI) Report, UK Home Office, 24 augustus 2011"*, *"Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation, Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013"* en *"More Attention to Tibet Needed, Asian Fortune, 6 mei 2013"* - is niet dienstig, daar verzoekster niet aantoonbaar recent in Tibet te hebben verbleven, noch waar zij recent dan wel heeft verbleven, noch welke statuten of andere bescherming zij daar kan of heeft bekomen.

2.12. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoekster, voor haar komst naar België, enkele dagen in Oostenrijk en twee weken in Frankrijk verbleef, maar dat zij daar gaan asiel heeft aangevraagd (gehoor 11 januari 2017, p. 14). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het

feit dat verzoekster de kans had om in Oostenrijk of in Frankrijk asiel aan te vragen, maar dit heeft nagelaten, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relateert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

2.13. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoekster niet de waarheid over haar werkelijke verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Uit haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, kan slechts afgeleid worden dat verzoekster geen duidelijkheid wil scheppen over haar verblijfplaats voor haar aankomst in België, noch over de omstandigheden, en de redenen waarom zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Aldus toont verzoekster geen vrees aan voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.15. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat zij recent afkomstig is uit Tibet. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.16. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Tibet niet aantoonde, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Tibet, Volksrepubliek China.

2.17. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen naar mensenrechtenrapporten in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK